ВСЕВОЛОД НЕСТАЙКО
"ТАЄМНИЦЯ КРАЇНИ СОНЯЧНИХ ЗАЙЧИКІВ"

П'єса-казка
2 дії, 8 картин

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Веснянка
Веселиця Прекрасна
Сонячний Зайчик
Королева Глупої Ночі, Суму, Страху і Нудьги
Пан Морок – Начальник Таємної Канцелярії Нічних Кошмарів
Свист, Павук, Пломба - Хуліганці
Сашко-Страшко
Люда-Маруда

ДІЯ ПЕРША

Музика. Прожектор, наче промінь сонця, перерізає авансцену і освітлює біля правої куліси яскраво-жовтого Сонячного Зайчика.

СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК *(до глядачів):*

- Здрастуйте, дорогі друзі-товариші! Вітаю вас від усієї душі! Виставу ми починаємо. Героїв її представляємо: Я – Сонячний Зайчик.

З протилежного боку виходить ВЕСНЯНКА.

СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:

- А це – Веснянка! Хто він і звідки, сам вам розкаже зараз, дітки.

ВЕСНЯНКА:

- Я з Ластовинії. Є така країна, в якій живуть руді й веснянкуваті – веснянкуваті хлопчики й дівчата, веснянкуваті дяді й тьоті, веснянкуваті дідусі й бабусі. І не тільки жителі в нас веснянкуваті. А й звірі й тварини теж. Веснянкуваті коні й корови, веснянкуваті коти й собаки, веснянкуваті слони, бегемоти і крокодили. Веснянкуваті горобці й ворони… Навіть комарі й мухи веснянкуваті! От! *(проходить).*

Виходить ВЕСЕЛИЦЯ ПРЕКРАСНА

СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:

- А це наша зірочка ясна – Веселиця Прекрасна!

ВЕСЕЛИЦЯ *(співає):*

- Я ніколи не журюся
Я танцюю і сміюся.
Хочу, щоб завжди і всюди
Веселились добрі люди. *(проходить)*

Виходить САШКО-СТРАШКО.

СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:

- А це – хлопчик Сашко
Надзвичайний боягуз і Страшко.

САШКО-СТРАШКО:

- Ой! Боюсь! Ой!
Як страшно! Ой! *(проходить)*

Виходить ЛЮДА-МАРУДА.

СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- А це – дівчинка Люда,
Страшенна плаксійка й маруда. .
ЛЮДА МАРУДА: *(плаче):*
У-у-у Сумно! У-у-у! Нудно! *(проходить)*
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- А тепер…. *(не встигає закінчити, бо з-за сцени висовується рука з великою чорною парасолькою і накриває нею Сонячного Зайчика, той зникає).*
У синьому присмерку з'являється пан Морок і Королева Глупої Ночі, Суму, Страху і Нудьги. Пан Морок тримає над Королевою парасольку.
ПАН МОРОК *(співає):*
Чарівна парасоля!
Чарівна парасоля,
Ти сонце затуляй!
Нехай настане морок!
Нехай настане морок!
Нехай настане морок!
Нехай! Нехай! Нехай!
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
(з'являється з протилежного боку сцени):
- А це – вороги наші одвічні – страшенно злі й несимпатичні Королева Глупої Ночі, Суму, Страху й Нудьги та її Перший Радник, Начальник Таємної Канцелярії Нічних Кошмарів пан Морок!..
(Пан Морок і Королева закриваються від Сонячного Зайчика парасолькою, повертаються і виходять).
- А от і їхні вірні слуги… Чуєте перегук? То ідуть хуліганці – Пломба, Свист і Павук. За шматок закордонної жуйки служать вони Королеві Ночі завжди охоче.
З піснею виходять хуліганці.
ХУЛІГАНЦІ:
- Ми – відважні хуліганці,
Хуліганці-грубіянці!
Бійка наша праця *(тричі)*
нас усі бояться.
Хуліганці проходять.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Отакі-то вистави нашої герої,
Що зустрінуться зараз у жорстокім двобої.
Отже, дивіться, друзі, будь ласка!
Починається наша… *(не встигає закінчити, бо на авансцену раптом з криком вибігають Люда Маруда і Сашко-Страшко).*
ЛЮДА-МАРУДА:
- Ой, стривайте!
САШКО-СТРАШКО:
- Не починайте!
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Що сталося?

ЛЮДА-МАРУДА:
- За нами хуліганці женуться!
САШКО-СТРАШКО:
- Вони хуліганять та б’ються!
Вибігають хуліганці.
СВИСТ *(до Сашка):*
- Стій!.. Дай закурить!
ПАВУК *(до Люди):*
- Почекай, сонечко!.. Дай двадцять копійок!
ПЛОМБА:
- Пломба!
САШКО *(тремтить):*
- В-Вибачте, але й-я н-не к-курю!
ЛЮДА *(рюмсає):*
- А в мене немає грошей…
СВИСТ *(Сашкові):*
- Ну тоді топай! Я тебе навчу!
ПАВУК *(Люді):*
- І ти пливи, рибочко!
ПЛОМБА:
- Пломба!
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Ану не чіпайте їх! Ану відпустіть!
ПАВУК:
- А ти хто такий?
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Я – Сонячний Зайчик! І не дозволю, щоб ви кривдили дітей!
СВИСТ:
- Зайчик? Ти сонячний крокодил, а не зайчик! Га-га-га! От я тобі зараз вуха пообриваю!
ПАВУК:
- А я хвостика прищикну!
ПЛОМБА:
- Пломба!
Хуліганці починають ганятися за Сонячним Зайчиком, та де там – хіба можна впіймати Сонячного Зайчика!
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК: *(до Сашка й Люди):*
- Тікайте! Тікайте швидше! Чого ви стоїте?!..
СВИСТ: *(свариться кулаком на Сашка і Люду):*
- Я вам утечу!
ПАВУК:
- Стійте і чекайте!
САШКО *(тремтить):*
- Я чекаю! Я чекаю!
ЛЮДА:
- Я чекаю – не тікаю!

СВИСТ: *(махає рукою на Сонячного Зайчика):*
- Ану його… потягли їх швидше, бо в мене жуйка вже зкінчається.
ПАВУК *(невпевнено):*
- А чи годящі вони?
ПЛОМБА *(впевнено):* :
- Пломба!
СВИСТ *(до Сашка):*
- Ану, ходім! *(штовхає його).*
ПАВУК *(до Люди):*
- Пішли-пішли! *(штовхає її).*
ПЛОМБА:
-Пломба!
САШКО:
- Куди це ви нас тягнете?
ЛЮДА:
- Куди?
СВИСТ:
- В гості.
ПАВУК:
- До однієї тьоті. Га-га-га!
ПЛОМБА:
- Пломба.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК: *(Сашкові й Люді):*
- Та не скоряйтесь! Обороняйтесь!
САШКО:
- Я б-боюсь!
ЛЮДА:
- Я н-не можу!
Хуліганці виштовхують Сашка та Люду за сцену.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Ех ви!... *(зітхає).* – Якби ж я мав фізичну силу! Я б їм дав, тим хуліганцям! А то ж я сонячний, із променя зроблений. Сили не маю. Битися не можу. Ну що ж, доведеться їх тепер виручати… А зараз будемо починати!.. Отже, дивіться, друзі, будь ласка! Починається наша казка!... *(зникає).*
МУЗИКА
Завіса піднімається

КАРТИНА ПЕРША

Квітучий сад. За кущем бузку, підклавши під голову рюкзачок, спить ВЕСНЯНКА.
У світлі прожектора (це промінь сонця) з'являється Сонячний Зайчик. Він тримає в одній лапі золоте відерце, у другій золотий пензлик. Торкається пензликом квітів, і вони починають розпускатися, розцвітати, виграють всіма барвами веселки. Потім наближається до Веснянки, умочає пензлик у відерце і малює сонячною фарбою на щоці Веснянки ще одне руде ластовиннячко. Веснянка крізь сон усміхається, мружиться – лоскотно.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК *(танцює і співає):*
Сонячні зайчики – сонця ми діти!

Веселку будуєм,
Вирощуєм квіти.
Веснянки малюємо ми
І боремось проти пітьми,
І боремось проти пітьми!
Ми працюємо,
Ми працюємо,
Ми працюємо
Цілий день!
І танцюємо,
І танцюємо,
І танцюємо
Цілий день!.. (*танцюючи, зникає)*
З лійкою-поливальницею виходить садівниця Веселиця Прекрасна.
ВЕСЕЛИЦЯ: *(поливаючи квіти, співає):*
Я дівчина
Веселиця
Я весела
Садівниця.
І дерева
Всім на диво
Я вирощую
Дбайливо.
Доглядаю
Диво-квіти,
Щоб раділи
Наші діти.
Щоб раділи
І сміялись
Щоб нічого
Не боялись.
Сміх – це радість,
Сміх – це втіха…
(помічає Веснянку)
Ой, тут спить хтось…
Тихо… тихо!... *(навшпиньках відходить за кущі).*
За кущами з протилежного від Веселиці боку, з'являється пан Морок (у чорному плащі з піднятим коміром, у чорному капелюсі, у чорних окулярах і з великою чорною парасолькою).
ВЕСНЯНКА:
- Доброго ранку, сонечко і Доброго ранку, пташки! Доброго ранку, дерева і квіти!..*(співає і танцює):*
Добре на світі жити
Так, щоб завжди радіти,
Так, щоб завжди сміятись,
Сміятись
і

розважатись.
Ніколи не сумувати,
Співати і танцювати,
Співати і танцювати
І –
Настрій веселий мати.
(танцюючи, робить кумедне «па»)
Веселиця сміється за кущами.
ВЕСНЯНКА:
- Гей! Хто це там?.. Ану виходь!
ВЕСЕЛИЦЯ: *(виходить):*
- Пробач. Я не хотіла… Але так смішно було! Доброго ранку!
ВЕСНЯНКА:
- Привіт!.. Це добре, якщо смішно. Ти чого ховаєшся? Що тут робиш? Хто така?
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Я садівниця. Веселиця. Сад доглядаю. Не хотіла тебе будити.
ВЕСНЯНКА:
- Ой! Це – сад? А я й не помітив. Справді – сад!.. вчора йшов-йшов до пізньої ночі, дуже стомився і навіть не бачив, де спати завалився.
ВЕСЕЛИЦЯ:
- А ти хто такий?
ВЕСНЯНКА:
- Я – Веснянка. З Ластовинії. Країни веснянкуватих. У нас геть усі-усі веснянкуваті. І не тільки люди, а й тварини: веснянкуваті коні й корови, веснянкуваті горобці й ворони, веснянкуваті слони, ведмеді й крокодили. Навіть комарі й мухи веснянкуваті. От!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Ой!, яка симпатична ваша країна! Мені дуже подобається, коли веснянкуваті!
ВЕСНЯНКА:
- Ти, може, думаєш, що наші веснянки – то просто собі руде ряботиння, такі собі руді плямочки від народження? Нічого подібного! У нас в Ластовинії всі народжуються без жодної весняночки. А потім веснянки малюють нам рано-вранці сонячні зайчики. І не просто малюють, а за хороші добрі справи. Ага!.. Зробив якусь хорошу добру справу – і маєш на ранок веснянку. От учора – іду я, бачу – пташенятко з гнізда випало. Я його підняв і назад у гніздо поклав. І… *(дістає з кишені кругленьке маленьке дзеркальце, дивиться у нього).* –Ага! Є!.. Спасибі! Спасибі, зайчики! Тепер порядок! Можна спокійно йти!..
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Кудись мандруєш?
ВЕСНЯНКА:
- Ага! Взагалі-то це таємниця. Але… Я іду в Країну Сонячних Зайчиків. Один раз на рік туди пускають ластовина, в якого набралося рівно двісті двадцять дві веснянки. З оцією сьогоднішньою в мене якраз двісті двадцять дві. Можу спокійно йти. Мені дуже-дуже треба в Країну Сонячних Зайчиків.
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Справа якась?

ВЕСНЯНКА:
- Ага!.. Дуже важлива. Я іду… ЦЕ, правда, теж таємниця, але тобі вже скажу. Я іду.. за пером чарівної Жарт-Птиці.
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Жарт-птиці?! Від слова «жартувати»?
ВЕСНЯНКА:
- Ага!.. У Країну Сонячних Зайчиків на священному соняшнику живе чарівна Жарт-Птиця, яка будь-кого може в одну мить розвеселити. А я страшенно люблю сміятися. Понад усе на світі. Оце б сміявся й сміявся, сміявся й сміявся. Але… *(зітхає)* – не завжди ж буває настрій. А якщо мати перо Жарт-Птиці, варто тільки доторкнутися ним до щоки, і одразу починаєш усміхатися, стаєш веселим і щасливим. Крім того – перо Жарт-Птиці відчиняє чарівні двері у казкову хату-кімнату Сміху, Радості та Втіхи. А що то за хата-кімната – сама уявляєш!.. *(робить кумедні гримаси, сміється).*
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Уявляю!
ПАН МОРОК *(убік):*
- Що я чую? Кошмарна таємниця!.. Перо Жарт-Птиці!... Чарівна хата-кімната!.. Треба негайно діяти!.. *(співає заклинання):*
- До-ре-мі-фа-соль-ля!
Чарівна парасоля,
Чарівна парасоля,
Ти сонце затуляй!
Нехай настане морок!
Нехай настане морок!
Нехай настане морок!
Нехай! Нехай! Нехай!
І враз швидко починає темнішати, зіщулюються, стулюють свої пелюстки квіти.
ВЕСНЯНКА:
- Ой, що це?
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Як темно стало!
З'являється Сонячний Зайчик з довгим жовтим променем-списом. Нападає на пана Морока. Музика. Танець.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Ану, Морок, тікай звідси! Не затуляй сонця!
Ану тікай! Бо проштрикну!
ПАН МОРОК *(захищається проти променя-списа парасолькою, мов щитом, потім сам наступає):*
- Ах ти ж! Та ти що?!
От я тебе зараз – хлоп!
(закриваючи й знову розкриваючи парасолю, оглушливо хлопає; Сонячний Зайчик зникає)
- Ич! На мене, на пана Морока, Начальника Таємної Канцелярії Нічних Кошмарів, нападати здумав» *(гукає)*
- Хуліганці! Гей, сюди!

ВЕСЕЛИЦЯ:
- Ой, Веснянко! Тікай швидше! Схоплять тебе зараз хуліганці – і не дійдеш ти до Країни Сонячних Зайчиків. І не матимеш чарівного пера Жарт-Птиці. Біжи!
ВЕСНЯНКА:
- А… а ти?
ВЕСЕЛИЦЯ:
- За мене не турбуйся. Біжи, бо не встигнеш. Швидше! Швидше! Я їх постараюсь затримати.
ВЕСНЯНКА:
- Прощай! *(вибігає).*
Вбігають хуліганці.
ПЛОМБА:
- Кого бить?
СВИСТ:
- Кому дать?
ПАВУК:
- Кому ногу одірвать?
ВЕСЕЛИЦЯ: *(Йде назустріч хуліганцям):*
- А нікого не треба бити. Нічого не треба одривати. Давайте будемо співати й танцювати. *(підбігає до Павука, показує пальцем, співає):*
- Ой, поглянь, -
Тобі на вухо
Здоровенна
Сіла муха!
(до Пломби і Свиста)
Ну і муха!
Подивіться –
Лапки чуха,
Чепуриться!
(Павук хапається рукою за вухо, Веселиця перебігає до Свиста, показує на нього пальцем)
А тобі –
Поглянь-но скоса –
Он оса
Сіла на носа!
(до Пломби і Павука)
- Зараз вкусить!
Зараз вкусить!
Він її
Убити мусить
(Свист косить очі, б'є себе по носі. Веселиця перебігає до Пломби)
А тобі –
Ой-ой, дивіться! –
За штани
Вчепилась киця!
Ой, та то ж
Скажена киця!

Ой, рятуйтесь!
Бережіться!
(Хуліганці спершу у розпачі, Веселиця тікає, але хуліганці женуться за нею, наздоганяють).
ПАН МОРОК: *(до хуліганців):*
- Хапайте її! Хапайте!
ВЕСЕЛИЦЯ: *(раптом рвучко присідає, накриває голову руками і кричить):*
- Ой! Рятуйтесь!.. Летить!.. Ой, лягайте на землю! Швидше! Ой, швидше! Ой-йой-йой!..
Пан Морок і хуліганці гепаються на землю, накривають голови руками. Веселиця хоче втекти, але Павук хапає її за ногу.
ПАВУК:
- А куди це ти, серденько?
ПЛОМБА:
- Пломба!
СВИСТ:
- Чого кричала, бацила?!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Та… летіло…
ПАВУК:
- Що?
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Та… таке...
СВИСТ: - Яке?!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Ну… таке… *(невизначено показує руками).* Таке… страшне!.. І – гуло: дзззззз… По-моєму… джміль…
ПЛОМБА:
- Га?
СВИСТ:
- Що-о?!
ПАВУК:
- Тьху!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Та я ж боялася, щоб вас не покусало… Мене колись укусив джміль – ой же боляче булооо!..
СВИСТ:
- Боляче?! Інфекція! То було не боляче! От зараз тобі буде боляче! *(розмахується)*
ПАВУК: *(одштовхує Свиста):*
- Ні! Спершу я!
ПЛОМБА: *(одштовхує Павука):*
- Ні! Дай я!
СВИСТ:
- Пустіть! Я перший!
Хуліганці спершу одштовхують один одного, потім починають битися.

ПАН МОРОК *(кричить):*
- Припинить! Перестаньте! Вона зараз втече. Хапайте її!
СВИСТ:
- А чого ж він?
ПАВУК:
- А він чого?
ПЛОМБА:
- Пломба!
ВЕСЕЛИЦЯ *(вбік):*
- Ну, здається, Веснянку вдалося урятувати. Їм його тепер не наздогнати.
ПАН МОРОК *(хуліганцям):*
- Беріть її! Ведіть до Королеви! *(убік)*. А хлопець втік? Ну, нічого, я його все одно впіймаю. Я тепер знаю таємницю Країни Сонячних Зайчиків. Перо Жарт-Птиці буде моє!
Хуліганці виводять Веселицю. За ними виходить пан Морок. І разом з ним зникає темрява. Стає світло. З'являється Сонячний Зайчик. Похнюплений, тягне зламаний промінь-спис.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Дерева поламали, квіти витолочили підлі хуліганці. І Веселицю Прекрасну забрали з собою. Ех! *(зітхає)*. Не зміг я нічого зробити. Не зміг.
Затемнення

Картина друга

Палац Королеви Глупої Ночі, Суму, Страху і Нудьги. На троні – Королева. Біля неї чарифон. Праворуч – величезний, на півсцени, екран чаривізора. Перед троном навколішки стоять Люда-Маруда і Сашко-Страшко.
КОРОЛЕВА *(суворо):*
- Ну! Довго я буду чекати?! Чому не танцюєте? Чому не співаєте, мене не розважаєте?
САШКО *(тремтячим голосом):*
- Я – б-боюсь!..
Я – б-боюсь!
ЛЮДА:
- А я не вмію співа-а-ати! *(плаче).*
КОРОЛЕВА *(сердито):*
- Ну! От безголові хуліганці! Кого вони мені привели?! Я ж ясно наказувала привести веселих усміхнених дітей. О! веселі усміхнені діти! Я знаю, що з вами робити! *(співає):*
Я Королева Ночі!
Я всім затуляю очі,
Я страх на всіх наганяю
І сміх у всіх забираю.
А що ж у вас можна забрати?!.. у вас же нема ні іскриночки сміху! Жалюгідні боягузи, залякані моїм паном Мороком!
ЛЮДА:
- То одпустіть нас!
САШКО:
- Б-будь ласка!

КОРОЛЕВА:
- Не можу. Той, хто потрапляє в моє королівство, ніколи вже не вертається назад.
ЛЮДА:
- Ну ми ж вам непотрібні!
САШКО:
- О-одпустіть!
КОРОЛЕВА:
- Ні! Ви мені теж станете в пригоді. З таких як ви, я роблю хуліганців. *(дістає з-під трону величезну казкову авторучку з чарівним чорнилом, кропить Сашка і Люду).* Чарівним чорнилом посвячую вас у слуги свої – у страхолюдний орден Хуліганців! *(співає):*
- Чорне чарівне чорнило!
Роби своє чорне діло!
Роби своє чорне діло,
Чорна чарівна сило!
Ча! Ча! Ча!
Віднині обидва ви – хуліганці!
САШКО *(одразу змінюючи вираз обличчя):*
- Хуліганець Страшко готовий служити своїй Королеві! Ча! Ча! Ча!
ЛЮДА *(теж змінюючи вираз обличчя на хуліганський):*
- Хуліганка Маруда готова служити своїй Королеві! Ча! Ча! Ча!
САШКО-СТРАШКО і ЛЮДА-МАРУДА *(співають):*
- Будем бити ми дітей!
Будем кривдити дітей!
КОРОЛЕВА:
- Ну от і добре!
Входять пан Морок і хуліганці, які ведуть зв'язану Веселицю.
ПАН МОРОК:
- Ваша Темність! Я привів вам…
СВИСТ: *(перебиває, скоромовкою):*
- Ми привели…
ПАВУК:
- Ми привели…
ПЛОМБА:
- Пломба!
ПАН МОРОК *(кривиться):*
- Ми привели вам…
СВИСТ:
- Веселицю…
ПАВУК:
- Прекрасну…
ПЛОМБА:
- Пломба!
ПАН МОРОК:
- Веселицю Прекрасну! Будете задоволені! Веселу вдачу має – танцює і співає.

СВИСТ:
- Сміється і жартує…
ПАВУК:
- Ніколи не сумує.
ПЛОМБА:
- Пломба!
КОРОЛЕВА:
- А-а… Дуже добре! Спасибі! На цей раз ви, хуліганчики, чесно заслужили плату. Нате – жуйте, смакуйте, Королеву шануйте! *(кидає їм жменю гумки-жувачки; хуліганці кидаються навколішки, рачкують, підбираючи її).* Ану-ну, Веселиця Прекрасна, покажи, що ти вмієш! Пожартуй, затанцюй, заспівай! Розваж, розвесели мене!
ВЕСЕЛИЦЯ *(рішуче):*
- Ні!
КОРОЛЕВА - А-а… Зрозуміло! Ну що ж… Нічого-нічого! Спершу всі так кажуть. А потім… Начальник Таємної Канцелярії Нічних Кошмарів пан Морок знає, як примусити скоритися.
ПАН МОРОК:
- Так точно!
КОРОЛЕВА:
- Але… *(до пана Морока).* Ваша Жахливість… а чому ви нічого не кажете про хлопчика, який утік?
ПАН МОРОК *(знітившись, убік роздратовано):*
- Таки побачила. По чаривізору! А він же зранку не працював!.. *(Уголос лагідно).* Ваша Темність! Ваша Приємність! Я ж оце якраз тільки-тільки збирався розказати. Просто не встиг. Не хотів вас перебивати.
КОРОЛЕВА:
- Ви дуже вихований. Так що там з тим хлопчиком?
ПАН МОРОК:
- Та розумієте, хлопчик… такий собі руденький, веснянкуватий, нічого особливого, мандрує в Країну Сонячних Зайчиків… По-моєму, нічого цікавого…
КОРОЛЕВА:
- А, може, все-таки подивимось, що він там робить…
ПАН МОРОК: *(знизує плечима).*
Як хочете… Будь ласка… Як вам цікаво…
КОРОЛЕВА:
- Хочу. Цікаво. Вмикаю тринадцяту програму. Візор-чаривізор-чаривіз-пампізор-чаривіз-чариваз-чаривіз-пампаз!..
І вмить за екраном чаривізора освітлюється сценічна площадка. Там – Країна Сонячних Зайчиків. Дзеркала, квіти. Будиночки, сплетені з квітів. У центрі – великий соняшник, священна квітка сонячних зайчиків.
Входять Веснянка і Сонячний Зайчик.
ВЕСНЯНКА:
- Ой! Як у вас гарно! Ой! Як у вас красиво! Ой! Як у вас добре!.. А… а чому нікого нема?

СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- А зараз же день, світить сонце. І всі сонячні зайчики розбіглися по землі – вирощувати квіти і робити різні добрі справи. Квіти ж без сонця не ростуть. І ми, сонячні зайчики, допомагаємо вирощувати на землі квіти. В Країні лишився тільки я – черговий. А всі інші сонячні зайчики повернуться надвечір, коли сяде сонце. І Жарт-Птиці нема. Полетіла допомагати лікарям лікувати хворих дітей жартами і сміхом. Але ти не хвилюйся. Чарівне перо вона тобі залишила. Ось воно! *(бере з соняшника чарівне перо і подає Веснянці).*
ВЕСНЯНКА *(радісно):*
- От спасибі! От спасибі! *(танцює і співає):*
Я танцюю і співаю!
Я перо Жарт-Птиці маю!
Я тепер завжди і всюди
Гарний настрій мати буду.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Стривай, Веснянко! Хочу тебе попередити…
ВЕСНЯНКА *(перебиває його):*
- Почекай! Не кажи! Ну, не кажи зараз нічого! Будь ласка! А то скажеш – і все зіпсуєш. Мені так хороше, так весело зараз…
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Але я хочу тобі сказати, що…
ВЕСНЯНКА:
- Не треба! Потім. Потім! Зараз я хочу веселитися.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Дивись, щоб не пошкодував.
ВЕСНЯНКА:
- Не лякай мене! *(співає):*
- Я нічого не боюся –
Я жартую і сміюся.
У казкову хату-кімнату
Побіжу мерщій реготати!
КОРОЛЕВА:
- От-от! Веселись, дурненький хлопчику, і ні про що не думай! Це мені якраз і треба!
ВЕСЕЛИЦЯ *(кричить):*
- Бережись, Веснянко!
КОРОЛЕВА:
- Можеш кричати – він все одно не почує. Вимикаю чаривізор! Гей-гоп! *(махає рукою – чаривізор гасне).* А тепер, милі хуліганці, одведіть цю красуню у печеру «Тридцять два лиха» і швиденько вертайтесь – буде вам серйозне завдання *(пану Мороку).* А ви казали, що нічого цікавого. Перо Жарт-Птиці!.. Он воно що! Ха-ха! Нарешті я розкрила таємницю Країни Сонячних Зайчиків! Так от хто мені заважав! От через що я не могла забрати весь на світі сміх собі. Через чарівну Жарт-Птицю, через її перо! Ну тепер держіться! Ха-ха-ха!..
Затемнення

Картина третя

Ліворуч – лісова галявина. Праворуч – вхід у хату-кімнату Сміху, Радості та Втіхи і частина хати-кімнати з кривими дзеркалами. Перед дзеркалами сміється Веснянка.
На галявину входять хулігани Свист, Павук і Пломба.
ПАВУК *(Свисту):*
- Тільки ти ж диви, сонечко! Мовчи! Ти ж такий грубіянець: як тільки роззявиш ротяку – одразу стане ясно, хто ми такі. І він не одкриє. От учись у нього *(показує на Пломбу).* Він говорить тільки одне слово.
ПЛОМБА:
- Пломба!
ПАВУК:
- От ти теж – вибери собі якесь слово і, коли захочеш лайнутися, кажи його замість лайки. От яке тобі слово подобається?
СВИСТ:
- Зараза.
ПАВУК:
- Ні, не годиться.
СВИСТ:
- Тоді – бацила!
ПАВУК:
- Ні, треба якесь звичайне, не лайливе.
СВИСТ *(зводить очі догори, ворушить губами):*
- С-собака… Ні… С-свиня… Ні… От, їй-богу!.. С… с… Сколопендра… О! Сколопендра!
ПЛОМБА:
- А що це таке?
СВИСТ:
- Це… таке… членистоноге… Кусюче…
ПАВУК: *(Пломбі).*
Треба було на уроках зоології не в коробочку грати, а слухати? *(Свисту).* Ну, добре – хай буде сколопендра. Тільки ж дивись!
СВИСТ:
- Не хвилюйся!.. *(шепоче).* Сколопендра… Сколопендра…
ПАВУК:
- Тсс! *(стукає у двері хати-кімнат, лагідно):* - Хлопчику! Дорогесенький! Одчини, рибочко, будь ласочка!
ВЕСНЯНКА *(підходить до дверей, визирає у дверне віконечко):*
- Що?
ПАВУК:
- Голубчику! Орлику сизокрилий!
СВИСТ:
- Одчини… сколопендрочка!
ВЕСНЯНКА:
- А що вам треба?
ПАВУК:
- Ти дуже потрібен. Тільки ти можеш нам допомогти.

ВЕСНЯНКА:
- А хто ви такі? Чи, бува, не хуліганці? Щось дуже схожі?
ПАВУК:
- Що?! Ми?!
СВИСТ:
- Хто?! Ми?!
ПЛОМБА:
- Пломба!
ВЕСНЯНКА:
- А хто ж ви?
ПАВУК:
- Ми?.. *(перезирається з Пломбою і Свистом).*
СВИСТ:
- А…
ПЛОМБА:
- А…
ПАВУК:
- А… А… Артисти.
ВЕСНЯНКА:
- Артисти?
СВИСТ:
- Авжеж - артисти!
ПЛОМБА:
- Танцюристи.
ПАВУК:
- Ану давайте, хлопці, покажемо, щоб він не сумнівався!
Музика. Хуліганці танцюють і співають.
ХУЛІГАНЦІ *(разом):*
- Ти поглянь на наші танці!
Ну, хіба ж ми хуліганці?!
Подивись ти! Подивись ти!
Ми ж артисти-танцюристи!
Знеможені, захекані падають хуліганці на землю.
ВЕСНЯНКА *(плеще у долоні, сміється, одчиняє двері, виходить):*
- От артисти! От артисти! Танцюристи-гумористи! Молодці! Давайте знайомитися! Я страшенно люблю артистів! Особливо гумористів *(простягає хуліганцям по черзі руку)* Веснянка!.. Веснянка!.. Веснянка!..
СВИСТ:
- Артист Свист.
ПАВУК:
- Артист Павук.
ПЛОМБА:
- Артист – Пломба! *(хапає Веснянку, скручує йому руки)*
ПАВУК *(обшукує Веснянку):*
- Ану, сонечко, давай сюди перо!
ВЕСНЯНКА:
- Що ви робите? Що ви од мене хочете?

СВИСТ:
- Спокійно! Сколопендра єгипетська!
ПАВУК:
- Ось воно! *(одбирає у Веснянки перо).*
ВЕСНЯНКА:
- Не чіпайте! Воно моє! Оддайте!
СВИСТ:
- Було твоє – стало наше!
ПЛОМБА:
- Пломба!
Хуліганці зникають.
ВЕСНЯНКА:
- Підлі безчесні хуліганці! *(хлипає).*
З'являється Сонячний Зайчик.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Що сталося?
ВЕСНЯНКА:
- Перо… за… забрали-и хуліганці-і-і…
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- От бачиш!.. Не захотів мене слухати. А я збирався тебе попередити, що перо Жарт-Птиці має одну чарівну властивість: той, хто дбає про радість тільки для себе, дуже скоро втрачає перо. А той, хто думає, як подарувати радість іншим, не втратить його ніколи. І сам завжди буде щасливий. Отак.
ВЕСНЯНКА:
- Але я ж робив добрі справи… Я ж чесно заслужив перо Жарт-Птиці…
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Так, ти робив добрі справи. Але робив спеціально для того, щоб заслужити перо Жарт-Птиці. А справжнє добро роблять, не вимагаючи нічого взамін. От наприклад, як Веселиця Прекрасна, яка врятувала тебе від хуліганців.
ВЕСНЯНКА:
- А… а що з нею сталося, з Веселицею?
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- От бачиш, ти навіть не згадав про неї… Веселицю забрали хуліганці і одвели в Королівство Глупої Ночі, Суму, Страху і Нудьги.
ВЕСНЯНКА:
- Ой, що ти кажеш! Я ж не знав!.. А… а її можна врятувати?
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Можна. Але це нелегко. Вона зараз у печері «Тридцять три лиха», через яку пролягає шлях до Королівства Глупої Ночі і в якій живуть усі хвороби світу.
ВЕСНЯНКА:
- А де ця печера?
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- На березі Моря Сліз.
ВЕСНЯНКА:
- Я піду туди. Я мушу її визволити. Зайчику, покажи мені шлях!
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Гаразд. Але це важко і небезпечно. Ти не боїшся?

ВЕСНЯНКА:
- Та ти що? Та я ж хлопець! А там дівчинка, яка потрапила в біду, та ще й через мене. Ходімо!
ЗАВІСА

ДІЯ ДРУГА
Картина четверта

Палац Королеви. На троні Королева. Перед троном нервово походжав пан Морок.
ПАН МОРОК *(про себе):*
- Чого це їх так довго нема, тих песиголовців?.. Дивно!.. Вже давно повинні були принести перо і – нема. *(Королеві).* Даремно все-таки ви, Ваша Темність, не пустили мене з ними. Була б гарантія, а так…
КОРОЛЕВА:
- А чого це ви, Ваша Кошмарність, так нервуєте?
ПАН МОРОК:
- Бо я знаю хуліганців! Це такі спеціалісти, що… Кошмар! Батька рідного продадуть.
КОРОЛЕВА:
- Батька продадуть, а мене – ніколи. Бо знають, що без моєї підтримки вони – ніщо!
ПАН МОРОК:
- І чаривізор як на зло знову зіпсувався. Нема зображення *(вбік).* Як мені не треба, то є зображення, а як мені треба – то нема. *(вголос).* От скільки я казав, Ваша Темність, що треба викликати майстра з чарез ательє.
КОРОЛЕВА:
- Дзвонила, Ваша Кошмарність. Записали на п’ятницю. Велика черга. І у змія Горинича погано працює, і у баби Яги, і в Кощея Безсмертного…
ПАН МОРОК *(убік, невдоволено):*
- На п’ятницю! На п’ятницю! Мені зараз треба! *(до Королеви).* Ваша Темність! А дозвольте я подзвоню по чарифону у довідкове бюро.
КОРОЛЕВА:
- Дзвоніть, Ваша Кошмарність, як вам так не терпиться.
ПАН МОРОК: *(знімає трубку чарифона, набирає номер):*
- Галлоу! Казкове-довідкове?.. З Таємної Канцелярії турбують… Нічних Кошмарів… Так-так… Пан Морок… Скажіть, будь ласка, де зараз, у цю мить, перебувають наші хуліганці? Га? Що? Вже йдуть до палацу? І несуть чарівне перо? Ага! Спасибі! Дякую! *(кладе трубку, радісно потирає руки).* Ідуть-ідуть-ідуть-ідуть… Несуть-несуть-несуть!..
КОРОЛЕВА:
- От бачите! А ви хвилювались.
ПАН МОРОК: *(починає співати, потім танцювати):*
Ідуть,
ідуть,
ідуть,
ідуть!
Несуть,
несуть,

несуть,
несуть!
Ідуть,
ідуть,
ідуть,
ідуть!
Несуть,
несуть,
несуть,
несуть!
(розійшовся, танцює навприсядки).
КОРОЛЕВА:
- А чого це ви, Ваша Кошмарність, так розійшлися? Начебто чарівне перо призначено спеціально для вас…
ПАН МОРОК *(знітившись):*
- Та ні… просто… просто я радію за вас, Ваша Темність! *(вбік).* Щоб вам ще темніше було!
КОРОЛЕВА:
- Менше радійте! Це вам не личить, Ваша Кошмарність. Ваша функція зовсім інша. Кошмари, кошмари і ще раз кошмари!..
ПАН МОРОК:
- Звичайно-звичайно, Ваша Темність!.. *(вбік).* Щоб і вам кошмари приверзлися.
Входять хуліганці. І враз у Палаці стає світло, як удень. То світиться чарівне перо Жарт-Птиці.
КОРОЛЕВА *(Гнівно):*
- Що це таке?! Хто дозволив вносити в Палац світло?!
ПАН МОРОК *(закриваючись парасолькою):*
- Це перо! Воно світиться! Воно світиться!
КОРОЛЕВА *(кропить перо чарівною авторучкою):*
- Ча! Ча! Ча!.. *(перо перестає світиться).* Так, світиться. Цього я не врахувала…
ПАН МОРОК:
- Але ви ж його пригасили чарівним чорнилом. Все в порядку.
КОРОЛЕВА:
- Ні. Не в порядку. Це ненадовго. Через кілька хвилин воно знову почне світитися. І знову його доведеться гасити. Причому коли воно світиться, воно має свою чарівну властивість веселити. А коли не світиться – не має.
ПАН МОРОК:
- Що ж з ним робити?
КОРОЛЕВА:
- Як всі чарівні пера, у вогні воно не горить, у воді не тоне. Його можна тільки закопати в землю. Щоб ніхто не міг ним скористатися.
ПАН МОРОК:
- Треба закопати! *(вбік)*. Щоб тільки я знав де.
КОРОЛЕВА:
(до хуліганців): - Біля входу у печеру «Тридцять три лиха». Щоб усі хвороби світу охороняли його.

СВИСТ:
- Слухаємось!
ПАВУК:
- І підкоряємось!
ПЛОМБА:
- Пломба!
Затемнення

Картина п’ята

Ліворуч – грати-двері у печеру «Тридцять три лиха». Там зв’язана Веселиця Прекрасна. Праворуч кущі. Посередині – купа землі. За нею – яма, яку копають хулігани (їх не видно). Перед ямою Свист. Біля нього корзина з пером Жар-Птиці!.

СВИСТ *(співає):*
- Щоб на світі легко жити,
Треба вміти всіх дурити.
Хто до цього має хист?
Ну, звичайно,
Ну, звичайно,
Хуліганець Свист!

ВЕСЕЛИЦЯ: *(з-за грат):*
- Співай-співай! Доспіваєшся!
СВИСТ:
- Що це там таке пищить? Не чую!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Начувайся, начувайся! Будеш знати! От побачиш!
СВИСТ: *(сміється):*
- Ха-ха-ха! Вона ще погрожує! А хто з нас сидить за гратами – ти чи я? кого з усіх боків хвороби обсіли – тебе чи мене? І ще патякає! Ну! Ха-ха-ха!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Смійся-смійся! Скоро засмієшся на кутні!
СВИСТ:
- Що?
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Скоро, кажу, плакатимеш. От давай заспоримо, що не мине й двох хвилин, як ти будеш плакати. Якщо я виграю, ти мене випустиш. Давай?
СВИСТ:
- Пх! Стану я закладатися з різними арештантами!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Боїшся! Боїшся!
СВИСТ:
- Виключи радіо!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Боїшся! Боїшся! А ще хуліганець! «Бійка наша праця! Нас усі бояться!» Фі!
СВИСТ:
- Виключи, кажу, радіо!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Боягуз! Боїться програти! Фі!

СВИСТ:
- Цить, тобі кажуть, не виступай, бо…
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Бо – що? Бо – боїшся!..
СВИСТ:
- Ну – все! Гимбель! Не хотіла сама, я тобі вимкну радіо! *(просовує руки крізь грати, зав'язує Веселиці рота хусточкою).* Більше не побалакаєш! Посидиш мовчки. Ха-ха! Ану, скільки ти там казала? Дві хвилини? *(дивиться на годинник).* Хвилина вже минула. Лишається ще одна. Ха-ха-ха! Ха-ха-ха!
З-за купи землі з ями вилазить Пломба.
ПЛОМБА:
- Павук сказав, щоб тепер ти ліз копати, а я повартую біля пера. Павук уже двічі вартував, ти тричі, а я – ні разу.
СВИСТ:
- І правильно! Бо ти – найдужчий. І вартувати небезпечніше, ніж копати. Це дуже відповідальна справа. Тут треба стільки нервової розумової енергії. Ні! Ти не впораєшся.
ПЛОМБА:
- Чому?
СВИСТ:
- Бо ти… бо ти… дурний.
ПЛОМБА:
- Га? Обзиваєшся? *(б'є Свиста кулаком по голові).* Пломба!
СВИСТ:
- Е-е-е! *(плаче).* Ну дурний же! Зразу своїми граблями розмахує. Не може просто сказати: «Васю, ти не правий». Сколопендра!
ПЛОМБА:
- Лізь копай! Бо ще свисну!
СВИСТ:
- От скажу Королеві! От побачиш!.. *(Свариться кулаком у бік Веселиці, неохоче лізе в яму).*
З-за кущів визирають Веснянка і Сонячний Зайчик.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- О! Тепер якраз момент. Цей повинен клюнути. Іди!
ВЕСНЯНКА: *(виходить з-за кущів, до Пломби):*
- Здрастуйте, дядю!
ПЛОМБА:
- Га? Що? Що тобі треба? Проходь!
ВЕСНЯНКА:
- А що ви тут робите? Що копаєте? Метро?
ПЛОМБА:
- Проходь, кажу, звідси. Це секретний об'єкт. Проходь! Бо… бо зараз тебе закопаємо.
ВЕСНЯНКА:
- А-а! Знаю-знаю! Ви скарб шукаєте.

ПЛОМБА:
- А от і ні! Перо твоє закопуємо! Щоб ніхто не знав. Щоб нікому не дісталося. О! Але це секрет!
ВЕСНЯНКА:
- Тю! Ну й дурницю ви робите!
ПЛОМБА:
- Що? От зараз як дам!
ВЕСНЯНКА:
- Та я ж вам добра хочу! Ви хоч знаєте, що це за перо? Це ж таке перо… таке перо… Варто ним тільки доторкнутися до щоки, і одразу стаєш веселим і щасливим. Таку радість відчуєш, якої ніколи в житті не відчував. І ще воно ж одкриває двері у хату-кімнату Сміху, Радості та Втіхи. Ви коли-небудь були у цій хаті-кімнаті? Ні! А я був. Ви ж знаєте. Ух здорово! Сила!.. Мати в руках таке перо і закопувати! Дурниця! Хто ж закопує в землю своє щастя?! Ну хто?! Я вважаю, раз мені не дісталося, то хай би хтось інший скористався. От ви, наприклад. Ви ж серед них найдужчий. Чого вам боятися? Хто вам що зробить? А думаєте, вони не пробували? От чого Свист так весело співав?
ПЛОМБА:
- Га?
ВЕСНЯНКА:
- А ви що ж думали!
ПЛОМБА:
- А … а як дізнається Королева? Га?
ВЕСНЯНКА:
- Та чого це вона дізнається!.. Ви хоч спробуйте! Мати таке перо у руках і не спробувати!.. Тю!..
ПЛОМБА:
- Гм… Спробувати?.. А чого! Спробувати можна. Справді. Чого не спробувати?.. І я ж таки найдужчий. А що? От візьму і спробую *(дістає з корзини чарівне перо, торкається щоки, сміється) (співає):*
- Ой, як гарно!
Ой, як гарно!
Ой, як весело мені!
Хай собі копають яму,
Раз вони такі дурні!
Бу-га-га! Бу-га-га!
Не страшна мені нудьга!
ВЕСНЯНКА:
- Беріть швидше перо і тікайте! Нащо вони вам! З пером ніде не пропадете.
ПЛОМБА:
- Побіжу мерщій у хату-кімнату.
Буду там сміятись, реготати! *(вибігає).*
Веснянка бере з купи землі грудку, одну, другу, кидає в яму. З ями чуються голоси: «Гей! Ти що – здурів! Чого кидаєшся?! Пломба! Перестань! Ну!» Веснянка ховається за кущами. З ями висовується голова Свиста.

СВИСТ:
- Пломба! Гей! Де ти?! Чого ти ховаєшся, сколопендра!.. Ой! І пера нема!.. Паву-ук! Пломба вті-ік! І перо Жарт-Птиці вкрав! Паву-ук!
З ями висовується голова Павука.
ПАВУК:
- Та ти що панікуєш!.. Ух, ти диви! Точно!.. В погоню-у-у! В погоню-у-у!..
Павук і Свист вискакують з ями, вибігають. З-за кущів виходять Сонячний Зайчик і Веснянка. Веснянка відчиняє замок, розкриває двері-грати печери «Тридцять три лиха».
ВЕСНЯНКА: *(розв'язує, звільняє Веселицю):*
- Вставай, Веселице! Виходь! Я прийшов тебе врятувати. Біжімо швидше! Тікаймо! Швидше, поки не повернулися хуліганці!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Спасибі! Спасибі тобі, Веснянко! Спасибі! Але… я не буду рятуватися. І нікуди звідси не піду.
ВЕСНЯНКА:
- Як! *(до Сонячного Зайчика).* Це… це нечесно! Коли вона мене рятувала, я нічого… А коли я її рятую – вона не хоче. Це нечесно! Я так не граюся!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Та зрозумій ти! Не можу я сама рятуватися, коли там у Королеви нещасні діти, з яких вона збиткується. Я мушу боротися проти Королеви і визволити дітей. Я мушу перемогти Королеву!
ВЕСНЯНКА:
- А… хіба можна її перемогти?
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Можна. Але для цього є тільки один шлях. Треба розбити її казкову авторучку з чарівним чорнилом. Вся сила Королеви – у тому чорнилі. Тільки за допомогою чарівного чорнила Королева робить свої чорні справи, за його допомогою чорнить людські душі, робить людей недобрими, злими і покірливими.
ВЕСНЯНКА:
- А як розбить авторучку? Де вона знаходиться?
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Королева тримає її завжди при собі, ховає під своїм троном. Ех! Я б сам з радістю розбив авторучку, але я не можу проникнути у палац Королеви, бо зроблений з сонячного проміння, а сонце ніколи не зазирає у царство ночі. Та й фізичної сили я не маю. Це можете зробити тільки ви – люди. І перешкодити вам можуть тільки хуліганці. А оскільки їх там нема – зараз дуже слушний момент. Пильнуйте тільки, щоб Королева не встигла зачарувати вас. Якщо буде скрутно, а я звідси зможу вам чимось допомогти, подзвоніть по чарифону *(показує на чарифон, що висить біля входу в печеру).* Я буду біля нього чекати. Ну, хай вам щастить!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Ходімо, Веснянко!
ВЕСНЯНКА:
- Ходімо!
Затемнення

Картина шоста

Палац Королеви. Королева на троні. Біля її ніг Сашко-Страшко і Люда-Маруда. Вбігає пан Морок.

ПАН МОРОК:

- Ваша Темність! Страшна неприємність! Кошмар! Кошмар! Хуліганці вкрали перо Жарт-Птиці і втекли. Я якраз у цей час задрімав. О! Я нещасний!.. Мало того. Веснянка звільнив Веселицю і вони йдуть сюди. Що робити?

КОРОЛЕВА:

- Перш за все – не панікувати, Ваша Кошмарність! Ганьба! Труситесь як у лихоманці. І це мій перший радник!

ПАН МОРОК: *(знітившись):*

- Я… просто я… вважав, що треба вжити заходів… негайних заходів… Обстановка така, що… я вважаю…

КОРОЛЕВА:

- Відправляйтесь до хуліганців і наведіть там порядок. Передайте їм – якщо вони не схаменуться, вони загинуть!

ПАН МОРОК:

- А… як… з цими? Веснянкою і Веселицею?

КОРОЛЕВА:

- А з цими – не хвилюйтесь – я сама впораюсь!

ПАН МОРОК:

- Ясно! *(вбік)*. У-у, підлі хуліганці! З-під самісінького носа вкрали перо! Ну, тримайтесь! *(зникає).*

Входить Веснянка і Веселиця.

КОРОЛЕВА:

- А-а, здрастуйте, дорогі гості! Заходьте! Заходьте! Дуже рада вас бачити! Ви перші, хто добровільно прийшов до мене. Тому я хочу бути гостинною і виконаю всі ваші бажання. Слово Королеви! Просіть, я до ваших послуг!

Веснянка і Веселиця розгубилися, перезираються, - вони не чекали такого теплого прийому.

ВЕСЕЛИЦЯ:

- Одпустіть негайно додому цих дітей! *(показує на Сашка і Люду).*

КОРОЛЕВА:

- Тільки й того?

ВЕСНЯНКА:

- Поки що так!

КОРОЛЕВА:

- Ну, що ж – якщо вони хочуть, хай ідуть додому. Я їх не буду затримувати. Тільки спершу спитаємо їх. Слуги мої вірні, чи хочете ви додому?

САШКО-СТРАШКО:

- Ні! Королево! Ні!

ЛЮДА-МАРУДА:

- Ні! Королево! Ні!

КОРОЛЕВА:

- Бачите! Вони не хочуть. Їм краще у мене, ніж дома. Для чого ж примушувати їх вертатися додому?..

ВЕСЕЛИЦЯ:
- Ви їх залякали. Тому вони так кажуть.
ВЕСНЯНКА: *(до Сашка і Люди):*
- Чого ви боїтесь? Не бійтесь, кажіть правду. Ми ж прийшли вас врятувати!
САШКО-СТРАШКО:
- Геть!
ЛЮДА-МАРУДА:
- Геть!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Це все – чарівне чорнило!
ВЕСНЯНКА:
- Ми зараз розіб'ємо авторучку, і ви побачите *(до Королеви):* Злазьте з трону!
КОРОЛЕВА: *(спокійно):*
- Слуги!
Сашко-Страшко і Люда-Маруда перетинають шлях Веснянки і Веселиці.
ВЕСЕЛИЦЯ: *(Люді-Маруді):*
- Одійди! Не заважай! Ну! *(намагається одштовхнути її, але не може).*
ВЕСНЯНКА: *(Сашку-Страшку):*
- Ну, не стій на дорозі! Для вас же стараємось, дурненькі! *(намагається одштовхнути його, але теж не може).*
КОРОЛЕВА:
- Це ви дурненькі! Ви ж ніколи не подужаєте їх. Бо на їхньому боці мої чарівні сили. А ваших світлих чарівних сил, ваших сонячних зайчиків, з вами нема. І ніколи не буде. Бо вони ніколи не проникнуть у мій палац. Отже викиньте з голови думку розбити чарівну авторучку. Зробити це ніколи вам не пощастить. *(до Сашка і Люди)*. Молодці, слуги мої! Нате – жуйте, смакуйте, Королеву шануйте! *(кидає їм жменю гумки-жувачки).*
ВЕСЕЛИЦЯ: *(Веснянці тихо):*
- Королева зачарувала їх за допомогою чорного чорнила. І вони стали хуліганцями. Вони не дозволяють нам взяти авторучку. Що робити?
ВЕСНЯНКА:
- Тільки перо Жарт-Птиці може їх розчарувати.
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Як же дістати його тепер?
ВЕСНЯНКА:
- Треба повідомити по чарифону Сонячному Зайчику. Він щось придумає.
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Вони ж не підпустять нас до чарифону!
ВЕСНЯНКА:
- Я зараз кинусь на них, і поки я боротимусь, ти схопи трубку і скажи хоча б одне слово – «Перо». Сонячний Зайчик здогадається.
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Спробуємо. Давай!
ВЕСНЯНКА: *(кидається на Сашка і Люду, кричить):*
- Ану розступіться, розійдіться, пустіть мене, жалюгідні боягузи! Ану! *(бореться з ними).*

ВЕСЕЛИЦЯ: *(підбігає до чарифона, швидко знімає трубку, гукає):*
- Зайчику, перо! *(Сашко-Страшко вириває в неї трубку).*
КОРОЛЕВА: *(сміється) до Веселиці):*
- Дурненька дівчинко! Даремно ти старалася. Ваш жалюгідний Сонячний Зайчик ніяк не зможе проникнути сюди, щоб виручити вас. І тим більше пронести перо Жарт-Птиці *(грізно).* Ну, досить мені панькатися з вами *(виймає авторучку, кропить Веснянку і Веселицю).*
Чорне чарівне чорнило,
Роби своє чорне діло!
Роби своє чорне діло,
Чорна чарівна сило!
Ча! Ча! Ча!
Веснянка і Веселиця застигають, зачаровані.
Затемнення

Картина сьома

Ліворуч – галявина лісу. Праворуч – вхід у хату-кімнату Сміху, Радості та Втіхи і частина хати-кімнати. Перед кривими дзеркалами кривляється і регоче Пломба. На галявину вибігають захекані Свист і Павук. В руках у них палиці.
ПАВУК:
- О! Він там! Чуєш, регоче.
СВИСТ:
- Сколопендра!
ПАВУК: *(підходить до дверей хати-кімнати, ховає палицю за спину, стукає, говорить медовим голосом):*
- Гей! Пломбулічка! Одчини, рибочка, на хвилиночку, ми тобі щось скажемо цікавеньке.
ПЛОМБА:
- Кульгайте звідси, дорогесенькі! Бу-га-га!.. Пломба!
СВИСТ:
- Сколопендра!
ПАВУК:
- Сонечко! Ну чого ж ти такий дурнесенький! Одчини, ми ж тобі цигарок принесли.
СВИСТ:
- Такі цигарки! Будь здоров! *(помахує за спиною палицею).*
ПЛОМБА:
- Цигарки у мене є, рибочки! Ідіть! Бу-га-га!
ПАВУК:
- Ну чого ж ти боїшся! Ти ж у нас богатир! Ти ж у нас – ого-го! – однією лівою подужаєш будь-кого.
ПЛОМБА:
- Я такий! Точно. Бу-га-га!
СВИСТ:
- Одчини віконечко – визирни, наше сонечко! *(убік).* Щоб тобі в очах потемніло!
ПАВУК:
- А-а! Боїшся! Боягуз! Боягуз!

СВИСТ:
- Заєць!
ПЛОМБА:
- Хто це – боягуз? Хто – заєць?! Ану! *(відчиняє двері хати-кімнати, висовується, Свист і Павук одночасно б'ють Пломбу палицями по голові).* Пломба! *(падає непритомний).*
Павук перший вихоплює з рук поверженого Пломби перо Жарт-Птиці.
СВИСТ: *(кидається на Павука, намагається вирвати в нього перо, але не може):*
- Оддай, сколопендра! Оддай!
ПАВУК:
- Спокійно, рибочко! Спокійно, ластівко! В павука ж не вирвеш з рук того, що схопив Павук! Ти ж знаєш!
СВИСТ:
- За перо Жарт-Птиці дам тобі по пиці!.. Сколопендра!
ПАВУК:
- А взагалі нащо нам сваритися, любочка! Нащо? Хіба ми удвох не можемо користуватися чарівним пером? Трошечки я, трошечки ти. Ану давай спробуємо! *(притуляє перо спершу собі до щоки, потім Свисту).*
ПАВУК і СВИСТ: *(радісно регочуть, співають і танцюють):*
- Іх! Ох! Іх! Ох!
В нас перо одне на двох!
Іх! Ох! Іхх! Ох!
Веселитиме обох!
З'являється пан Морок.
ПАН МОРОК:
- А! Танцюєте?! Співаєте?! Зараз ви узнаєте! *(скоромовкою).* Морок-відіворок-відівіс-пампорок-відівіс-відівас-відівіс-пампас! Зараз-зараз парасоля почастує вас! *(б'є парасолею по черзі Свиста й Пломбу, хуліганці падають непритомні, пан Морок одбирає в них чарівне перо).* Так от воно яке, чарівне перо Жарт-Птиці. Королева звичайно ж, повинна його боятися? Бо воно ж світиться. А я… Мені чого боятися? У мене ж є чарівна парасоля! Чарівна парасоля, з якою я навіть… навіть сонця не боюся!.. Ану спробуємо… *(притуляє собі до щоки перо Жарт-Птиці, регоче).* Хо-хо-хо!.. Хо-ро-шо! *(співає):*
- Я перо Жарт-Птиці маю –
Всіх тепер я зневажаю!
Я щодня сміятись буду,
Про кошмари я забуду.
(танцюючи, кладе на порозі хати-кімнати чарівне перо і парасолю, щоб не заважали, починає кривлятися і реготати перед кривими дзеркалами).
З'являється Сонячний Зайчик з жовтим променем-списом.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Ну, тепер держися, пане!
Тут тобі й кінець настане!
(наставляє промінь-спис на пана Морока)
- Геть назавжди! Геть із світу!
Хай тебе не бачать діти!

(перетинає списом-променем шлях пану Мороку до чарівної парасолі і чарівного пера, жене його).
ПАН МОРОК: *(у відчаї):*
- Ах! Здається, я зникаю!
Ах! Здається пропадаю!..
Ах! Ах! Ах! Ах!
Який жах! Який жах!
Ах! Зникаю я, зникаю…
Ах! Мене уже немає…
Ах! Ах! Ах! Ах!
Який жах! Який жах!.. *(зникає).*
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК: *(торжествуюче):*
- Ура! Ура!
Ура! Ура!
Хай живе перемога добра!
Ну, а тепер – виручати друзів! Перо Жарт-Птиці і чарівна парасоля допоможуть мені проникнути в Палац Королеви Глупої Ночі!..Перо ж світиться, а парасоля, навпаки, не пропускає ніякого світла. Перо даватиме мені необхідне для життя світло, а парасоля прикриє і дасть змогу пробратися в Палац. Вперед!..
(вибігає).
ПЛОМБА: *(підводить голову – на голові в нього дві величезні гулі: наче роги):*
- Пломба!
ПАВУК: *(теж підводить голову):*
- Ой! Болить!
СВИСТ: *(теж підводить голову):*
- Ай! Болить!
ПАВУК:
- Ох! Що ж ми наробили!
СВИСТ:
- Ах! Що ж ми наробили!
ПЛОМБА:
- Пломба!
ПАВУК:
- І чарівне перо втратили.
СВИСТ:
- І милість Королеви теж.
ПЛОМБА:
- Пломба!
ПАВУК:
- Ой! Що ж тепер буде!
СВИСТ:
- Ай! Що ж тепер буде!
ПЛОМБА:
- Пломба!
ПАВУК:
- Ой, хлопчики-горобчики, ой, треба бігти до Королеви проситися-вибачатися, у ногах валятися! Може, простить!..

СВИСТ:
- Ай! Треба-треба!..
ПЛОМБА:
- Пломба!
ПАВУК:
- Біжімо!
СВИСТ:
- Летимо!
ПЛОМБА:
- Пломба!
Затемнення

Картина восьма

Палац Королеви. На троні Королева. Біля трону Сашко-Страшко і Люда-Маруда. Перед троном похмурі мовчазні закам'янілі Веснянка і Веселиця.
КОРОЛЕВА:
- Добре мати справу з боягузами, плаксіями, марудами… Як оці двоє *(показує на Сашка-Страшка і Люду-Маруду).* З ними легко. Вони одразу, без зайвих слів стають собі хуліганцями. А ці, бач, вважають за краще закам'яніти, ніж стати хуліганцями. Ич!.. Дурненькі! Ви ж звідси все одно нікуди не вийдете. Так і будете стояти, як стовпи!.. а мені спішити нікуди. Я почекаю. Час сам зробить свою справу. Мине день, два, три… і ви скоритеся. А зараз ще прийде мій Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів пан Морок. Він добре знає, як з вами треба розмовляти. І нікуди ви не дінетесь. І робитимете все, що я накажу. Я випущу вас на землю, ви станете хуліганцями і будете приводити до мене все нових і нових веселих дітей. Я забиратиму в них радість і сміх, потім кропитиму їх чарівним чорнилом. І вони ставатимуть моїми рабами. І скоро весь-увесь світ стане моїм, стане світом Суму, Страху і Нудьги і Покори! Весь-увесь світ! І всім світом володітиму я, Королева. І вся радість світу буде в мене! Вся Радість і весь Сміх будуть моїми!
У той час, як Королева говорить, непомітно з'являється Сонячний Зайчик, що весь ховається під великою чорною парасолею пана Морока. Підкрадається до Веснянки, до Веселиці, торкає їх чарівним пером, вони враз оживають. Потім Сонячний Зайчик підкрадається до Сашка-Страшка і Люди-Маруди і торкає їх пером. Сашко і Люда – наче прокидаються від сну, лякливо озираються.
САШКО:
- Ой! Що це?!
ЛЮДА:
- Ой! Де це я?!
Входять хуліганці. Падають навколішки.
ПАВУК:
- Ой, вибачте, Ваша Темність!
СВИСТ:
- Ой! Простіть, Ваша Приємність!
ПЛОМБА:
- Ой, пломба! Ми більше не будемо!
ВЕСНЯНКА: *(Веселиці):*
- Швидше до трону! Бо буде пізно!

ВЕСЕЛИЦЯ:
- Давай!
Веснянка і Веселиця кидаються до трону.
КОРОЛЕВА:
- Що це таке?! Гей, слуги! Тримайте їх!
Але Сашко і Люда не рухаються, тільки лякливо перезираються – вони вже розчаровані.
ВЕСНЯНКА:
- Ану, геть з трону!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Ану!
Веснянка і Веселиця зіштовхують Королеву з трону.
КОРОЛЕВА:
- Хуліганці мої вірні! До мене!
Хуліганці кидаються до трону, але Веснянка і Веселиця вже вихопили з-під трону казкову авторучку з чарівним чорнилом і піднявши її над головами, з силою кидають на землю. Грім-блискавка! Авторучка розбита.
КОРОЛЕВА: *(з жахом):*
- Що ви, що ви наробили?!
Без чарівного чорнила
Я ж безсила!
Я ж безсила!
Що ви, що ви наробили?!
Ой! Я тану!
Ой! Я гину!
Безупину!
Безупину!..
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Давай-давай! Щезай швидше! Досить капості робити! *(Королева щезає).*
- А тепер на хуліганців.
Нумо, братця!
Перш за все – Не треба їх бояться!..
Адже хуліганці – це ж боягузи, яких за допомогою чарівного чорнила зачарувала Королева Глупої Ночі, Суму, Страху і Нудьги. Хуліганці ж тільки тоді хоробрі й зухвалі, коли бачать, що перед ними тремтять. А як нариваються на сміливу відсіч – одразу в кущі. Ану, дружно! *(співає):*
- Геть, поганці!
Геть, поганці!
Геть, поганці-хуліганці!
ВЕСНЯНКА:
- Геть, поганці!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- Геть поганці!
САШКО:
- Геть…
ЛЮДА:
… поганці-хуліганці!..

СВИСТ: *(відступає, лякливо):*
- Ну, чого ви!.. Ми… ми більше не будемо.
ПАВУК: *(теж відступає, лякливо):*
- Ой, не бийте! Ой, не бийте!..
ПЛОМБА: *(собі відступає, лякливо)*
– П… п… пожалійте!.. Пожалійте!..
ВЕСНЯНКА і ВЕСЕЛИЦЯ: *(разом):*
- Геть, щоб духу вашого не було!..
Хуліганці тікають.
САШКО: *(радісно):*
- Ич! Рвонули так, що аж загуло!
ЛЮДА: *(сміється):*
- Тільки що були, а вже і нема!
ВЕСНЯНКА:
- От як треба з хуліганцями!
ВЕСЕЛИЦЯ:
- З усіма!
САШКО: *(зітхає):*
- А ми їх боялися…
ЛЮДА:
- Соромно й згадати…
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК: *(простягає Веснянці перо Жарт-Птиці):*
- Ну от, Веснянко, перо Жарт-Птиці знову повернулося до тебе. На! Бери! Володій!
ВЕСНЯНКА:
- Ні, Зайчику! Спасибі, але… я передумав. Не хочу я сам володіти пером Жарт-Птиці. Не хочу сам радіти, а інші щоб сумували. Хочу, щоб усім було весело. Знаєш що! Хай чарівне перо повертається назад у Країну Сонячних Зайчиків. І хай це буде казковою таємницею Країни Сонячних Зайчиків. І хай цю таємницю про чарівне перо знають тільки ті, хто робить добро. І коли комусь із них раптом стане сумно, хай сонячні зайчики принесуть йому перо Жарт-Птиці і проженуть сум.
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Ну що ж – гаразд!..

Фінал

Музика. Спускається згори усміхнене сонце. З'являються сонячні зайчики, які танцюють веселий кумедний танець. Виходять актори, що грали Королеву, пана Морока і хуліганців. В руках у них великі ляльки – копії персонажів, яких вони грали.
АКТРИСА-КОРОЛЕВА: *(до залу)*
– А скажіть-но, любі діти!..
АКТОР-ПАН МОРОК: *(показує на ляльок)*
– З цими що тепер зробити?
АКТОР-СВИСТ:
- О! Здається чути крик…
АКТОР-ПАВУК: *(до залу)*
На смітник їх…

АКТОР-ПЛОМБА:
- На смітник!
З'являється величезна урна, на якій написано «Для сміття». З неї видніються маски Суму, Страху, Сліз і Нудьги. Актори по черзі кидають ляльок в урну.
АКТОР-ПЛОМБА:
- Пломба!
Музика
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК:
- Ну а… *(заспівує)*
Всім, хто робить добро,
Ми Жарт-Птиці перо,
Коли треба, принесемо –
Хай не знають біди!
Хай радіють завжди!
Бо сміється їм сонце само!..
Весело сміється мальоване велике сонце. А по всьому залу по обличчях глядачів скачуть мерехтливі сонячні зайчики.